

Naar jeg nu efterat have begrundet mit eget og mine Meningsfællers Standpunkt i denne Sag skal, maaste ikke ganske i Overensstemmelse med hvad der ellers er Skik og Brug, tillade mig at udtale mig noget nærmere angaaende de to Mindretalsindstillinger, hvorved jeg har enkelte Erindringer at gjøre; gjør jeg det, dels fordi Sagen ikke har noget stort Omfang, idet den egentlig kun dreier sig om et eneste Punkt, men væsentlig gjør jeg det, fordi jeg ikke finder, at der er fuld Overensstemmelse angaaende de faktiske Forhold mellem vor Fremstilling og den Fremstilling, som navnlig er givet i det første ærede Mindretals Betænkning, og heller ikke fuldkommen Overensstemmelse mellem vor Fremstilling og den Fremstilling, som er givet af det mindste Mindretal. Jeg tror, at det er nødvendigt, førend man gaar videre i Sagens Døstelse, at vi alle ere fuldt enige om, hvorledes det faktiske Grundlag har været, hvorledes Sagen i Virkeligheden er gaaet til. I den Henseende tror jeg, at man vil finde, at den Fremstilling, vi have givet af Sagen, er fuldkommen atfætsig. Den er, om jeg saa maa sige, et fotografisk Billede af hele Situationen; der er Intet tilføjet, der er Intet udeladt. Vi have gjort os Umage for at fremstille Sagen ganske saaledes, som den er gaaet til. Noget anderledes forholder det sig efter min Mening med den Fremstilling, der er givet af det første af de to Mindretal. Hvis jeg maa blive i Billedet, er det, som om dette Mindretal har givet en Skizze til et Maleri af Situationen. Denne har nemlig efter min Mening faaet en hel anden Kolorit, end den i Virkeligheden havde. Ganske vist kan man gjenkende Situationen, det vil jeg ikke benegte; men den har faaet en noget anden Farve. Sagen er nemlig den, at det ærede Mindretal fremstiller den Fremgangsmaade, Valgbestyrelsens Formand har fulgt, paa følgende Maade. Der staar for Næsten ikke "fulgt", der staar: "Den af ham „trufne" Fremgangsmaade", — om med Willie eller ei, skal jeg henstille. Utsaa den af Valgbestyrelsens Formand trufne Fremgangsmaade var den, at han i det Væsentlige som Regel gav Kandidaterne Ordet, saa ofte de vilde, men efter Interpellationerne gav han dem det kun, naar der i det, der var fremkommet enten fra Interpellanten eller den anden Kandidat, var nogen Anledning til at give den anden Kandidat Lillabelse til at udtale sig. Senere staar der: Naar der var ganske særlig Anledning dertil. Det kan gjerne være, at Valgbestyrelsens Formand har tænkt sig det saaledes — i alt Fald siger han det bagefter — at, dersom den faldne Kandidat havde bedet om Ordet, enten for en kort Bemærkning eller for at imødegaa personlige Angreb, vilde han have givet ham det, men det stemmer ikke med, hvad der er foregaaet; thi det, der er sket, er, at den faldne Kandidat henvendte sig til Formanden om Ordet, men fik

det korte, kategoriske Svar: „De kan kun faae Ordet, naar De bliver interPELLERET". Havde han tilføjet: „Undtagen det er for en kort Bemærkning eller for at imødegaa Angreb", havde Mindretallets Fremstilling været rigtig; men naar Valgbestyrelsens Formand siger: „De kan slet ikke faae Ordet, uden naar De bliver interPELLERET", ligger der ingen Mulighed for at faae Ordet, for en kort Bemærkning eller for at imødegaa personlige Angreb, tilmed da det var givet, at disse personlige Angreb havde fundet Sted. Rigtig nok siger Valgbestyrelsens Formand, at han ikke havde hørt, hvad alle Andre havde hørt, at disse personlige Angreb vare fremkomne. Men det er et mærkeligt Uheld, der i saa Henseende har hvilet over Valgbestyrelsens Formand; thi han mener ogsaa for Valghandlingens Begyndelse at have sagt, at han vilde ønske, at man vilde gjøre Sagen kort, og mente, at det var tilstrækkeligt, naar Enhver af Kandidaterne fik Ordet 2 Gange, det mener han at have sagt ganske en passant. Det er der imidlertid Ingen, selv af de ham nærmest Staaende, der har hørt ham sige. De benegte ikke, at han har sagt det, men de have ikke hørt det. Det har forøvrigt slet ingen Indflydelse paa Sagen, — det behøver jeg ikke at bemærke — det er kun et Punkt, jeg nævner ganske i Forbigaaende. Nu siger man, at den faldne Kandidat fra tidligere Valghandlinger maatte vide, at Valgbestyrelsens Formand pleiede at følge den Fremgangsmaade — ikke den, som Mindretallet her har fremstillet, thi den, som Valgbestyrelsens Formand selv erkjender at have fulgt, er ikke den — at sige: Du kan kun faae Ordet, naar Du bliver interPELLERET, med mindre det er for en kort Bemærkning eller for at imødegaa personlige Angreb. Nu siger man, at Sorgen Pedersen havde Leilighed til at vide, at han, efter at Interpellationerne vare begyndte, kun kunde faae Udgang til at udtale sig, naar han blev interPELLERET og i Anledning af disse Interpellationer. Jeg spørger: Hvor i al Verden skulde den faldne Kandidat vide det fra? Han havde kun een Erfaring, og Valgbestyrelsens Formand havde aldrig, for ham udtalt, at han fulgte dette Princip; om han har udtalt det for Andre, veed jeg ikke. Hvoraf skulde han altsaa slutte, at Valgbestyrelsens Formand mod Valgløvens Ord og Mening havde indført en særlig Forretningsorden for Valget i Årsens? Det skulde han vide deraf, at, da han i 1876 begjærede Ordet for at udtale sig om Jisserisagen, blev det ham negtet, men han fik det bagefter for en kort Bemærkning. Nu tillader jeg mig at spørge: Hvorledes skal han ud af dette Faktum — mere eller mindre er ikke slet — kunne slutte sig til, at Valgbestyrelsens Formands Opfattelse er den, som han gjør gjældende, en Opfattelse, som aldeles ikke lader sig forene med Valgløvens Ord og Mening? Havde det været henimod Slutningen af Valghandlingen,